

"PANOPTICON" multimedia project 60' 2007

"He who is subjected to a field of visibility, and who knows it, assumes responsibility for the constraints of power; he makes them play spontaneously upon himself; he inscribes in himself the power relation in which he simultaneously plays both roles; he becomes the principle of his own subjection."

(Michel Foucault 1975. Discipline and Punish: The Birth of the Prison)

PANOPTICON is an interdisciplinary performance for three dancers, a musician, image and space, inspired by the texts of Michel Foucault on the nature of power. The performance is about power's mechanisms, its inevitable shifts and its incorporation into the Body.

PANOPTICON reveals a layered power game- play versus reality, dance versus music, individual versus system. In and around a spatial figure with variable borders, sound, movement and images show the struggle of the performers between the freedom of expression and disciplinary power. This struggle provides the spectacle, full of auditory and visual details - an exciting and dazzling total theatre.

PANOPTICON is een performance voor drie dansers, een musicus, beeld en ruimte, geïnspireerd op teksten van Michel Foucault over het wezen van de macht. Het gaat over machtsmechanismen, over de onontkoombare verschuiving van macht en de individuele beleving daarvan. PANOPTICON toont een gelaagd machtsspel - spel versus werkelijkheid, dans versus muziek, individu versus systeem. In een ruimtelijke figuur waarvan de grenzen variëren tonen klanken, lichamen en beelden de heftige strijd van de performers tussen vrijheid van expressie en disciplinaire macht.

'In de voorstelling laat de macht zich van alle kanten zien. De vraag wie wie bespeelt, gaat tussen Isaac in de cirkel en de drie dansers daarbuiten. Zo schril als de hoge klanken zijn uit een keur aan versterkte blokfluiten, zo scherp zijn de schurende lijnen die de groep met armen en benen tekent. Een meerderheid lijkt per definitie machtiger dan een minderheid. Maar toch: de klanken uit dat houten instrument zijn ook een lokroep - unheimlich en urgent, mooi gemixt met elektronica.

Gaandeweg betreedt men elkaars domein. Als een ontembaar genie staat de blokfluitspeler te dirigeren. Maar uiteindelijk delft hij het onderspit en sluiten de panelen zich nauw rond hem, als bladeren van een artisjok.'

De Volkskrant